

Thomas Taylor

DROMEN JAGERS

Om de toekomst te beschermen,
moet David het verleden redden...

Oorspronkelijke titel: *Haunters*

Oorspronkelijke uitgave: Chicken House

Copyright © 2012 Tekst Thomas Taylor

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling: Elsbeth Witt

Vormgeving omslag: Nanja Toebak

Omslagbeeld: © Josef Kubicek/iStock

Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4048 8

ISBN e-book 978 90 443 4087 7

NUR 284, 283

D/2013/8899/81

www.chickenhouse.eu

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE DRIE REGELS VAN DE
DROOMWANDELAARSCODE:

1. WORD GEZIEN, MAAR NIET OPGEMERKT.
2. PRAAT, MAAR VERTEL NIETS.
3. LAAT GEEN MIDDEL BEPROEFD.

Slaapwaak

David zat gehurkt op het dak van het huis van zijn beste vriend, terwijl de verwoestende vlammen de nachtlucht in sprongen. Hij kon zich niet eens herinneren hoe hij hier terecht was gekomen, laat staan dat hij snapte waarom. Maar terwijl er weer een stuk van het dak instortte en er een explosie van vuur en vonken volgde, was er maar één vraag die ertoe deed: was Eddie nog binnen? Hij moest naar binnen.

David holde naar de schoorsteenpijp en tuurde door de hitte en de rook. Het dak aan de andere kant van het huis was één groot gapend gat met uitslaande vlammen. Daar zou hij nooit naar binnen kunnen. Hoe dan wel? *Denk na!*

Terwijl hij met zijn ogen knipperde tegen het verblindende licht, realiseerde hij zich ineens dat hij niet alleen was. Een slanke gestalte keek hem vanaf de rand van het dak kalm aan. Het was een jongen. De vlammen dansten om hem heen.

‘Eddie?’ schreeuwde David. ‘Eddie, ben jij dat?’

Een rookwolk dreef voorbij en versperde zijn zicht. Toen de wolk weer weg was, kon David zien dat het een jongen van zijn eigen leeftijd was. Maar het was Eddie niet. Het was...

David staarde vol verbijstering voor zich uit. Hij keek naar zichzelf. Zelfs de kleren waren van hem.

Hij wreef in zijn ogen. Dit was geen geschikt moment om dingen te zien die er niet waren. Maar toen keek hij nog een keer en begonnen de details te veranderen. Ze smolten weg, terwijl er meer rook voorbijdreef. De figuur bleek toch een vreemdeling te zijn: een lange, donkerharige jongen van een jaar of zeventien.

‘Wie ben jij?’ schreeuwde David. ‘Waar is Eddie?’

De jongen lachte en legde zijn hoofd in zijn nek.

‘Je bent te laat!’ De stem van de jongen klonk triomfantelijk. ‘Als je hier bent voor Eddie, Davy jongen, dan ben je veel te laat.’

‘Wat bedoel je?’ David wist niet zeker of hij het goed had verstaan. Het vuur creëerde een wind die suisde in zijn oren. ‘Wie ben je?’

Maar de jongen lachte alleen maar. Toen draaide hij zich om en sprong hij ineens van het dak af.

David holde naar de rand en keek naar beneden. De tuin, vier verdiepingen onder hem, stak af door het licht van het vuur. Er had nu een gebroken lichaam moeten liggen daar beneden. Niemand kon zo’n val overleven. Maar er was niets. Hij keek de nacht in, naar de huizen achter de tuin, maar alles wat hij kon zien, was het silhouet van een zwarte kat die over de dakgoot aan de overkant liep. Dit was het moment waarop hij zag dat Eddies huis niet het enige was dat in brand stond.

De horizon was in iedere richting besmeurd met amberkleurige vlekken. De donkere vormen van schoorstenen en kerktorens staken af tegen de Londense daken. Het leek alsof de hele stad in lichterlaaie stond.

En het geluid was verschrikkelijk. Behalve het geraas in zijn directe omgeving, hoorde hij een wirwar aan sirenes en dreunen, en als hij niet beter had geweten, zou hij zweren dat hij zelfs iets hoorde wat leek op het gegons van vliegtuigen en het geratel van luchtafweergeschut.

Een gebouw naast hem stortte ineens in, waardoor hij er weer met zijn volle aandacht bij was. Vergeet de bezienswaardigheden in de stad, vergeet de rare jongen... hij moest Eddie vinden. On-

mogelijk om door het dak naar binnen te gaan, dus... een raam?

Terwijl hij naar het dakraam gleed dat zich het verste van het vuur bevond, ving David een korte, duizelingwekkende glimp op van de straat beneden en iets wat eruitzag als een groep brandweermannen. Maar hij bewoog snel, dus hij wist het niet zeker. Met één soepele beweging landde hij op zijn hurken in een zolderkamer. Maar het was niet de kamer van Eddie.

‘Eddie!’ schreeuwde David. ‘Eddie, waar ben je?’

Geen antwoord, slechts het constante, knappende geluid van vuur. Hij moest verder het huis in. Hij rende de overloop op en keek omlaag.

De trap stond in brand. Een groot stuk gips was van het plafond op de bovenste treden gevallen. Alles daarboven stond in lichterlaaie, maar het leek erop dat de gang bij Eddies kamer nog intact was, al was het moeilijk te zien door het verblindende licht. En Eddies deur was dicht. Maar wat betekende dat?

Verderop was er niets anders dan een razende vlammenzee. Het was slechts een kwestie van minuten voordat het hele huis zou instorten.

‘Eddie!’

Nog steeds niets.

David aarzelde. Hij nam een absurd risico door zo ver het huis in te gaan. Eddie was vast al ontsnapt. En als dat niet zo was, had het vuur hem waarschijnlijk al te pakken... *Nee!* David werd misselijk bij de gedachte dat Eddie dood zou kunnen zijn. Op de een of andere manier wist hij gewoon dat hij nog leefde, dat het redden van Eddie de reden was dat hij hier was, hoe vreemd dat ook klonk. Hij keek weer naar beneden en zag dat het stuk gips op de trap tegen de leuning aan was gevallen, waardoor er een beschermde ruimte was ontstaan, waar hij net onderdoor zou kunnen kruipen.

David vloekte. ‘Jij staat straks ontzettend bij me in het krijt, Eddie,’ zei hij, terwijl hij zichzelf schrap zette.

Met een schreeuw dook hij onder de gipsplaat door en schoof

hij een verdieping omlaag. Het was warm hier, warmer dan hij ooit had meegemaakt. Zonder na te denken, stormde hij op de deur af, wanhopig om Eddies kamer te bereiken. Zo wanhopig dat hij vergat dat de deur dicht was. Toch stond hij vreemd genoeg ineens in Eddies kamer. De deur achter hem was nog steeds dicht.

‘Eddie!’

‘David?’ klonk een schorre stem uit de duisternis. ‘David, ben jij dat?’

David kneep zijn ogen samen. Het was lastig om de details van Eddies kamer te zien, al werd het ouderwetse ledikant verlicht door het licht van buiten. De kamer stond niet in brand, maar de hitte was verpletterend en de rokerige lucht was zo benauwend, dat David verbaasd was dat hij nog kon ademen.

Op de vloer bij het raam bewoog iets en David zag zijn vriend in elkaar gezakt op de grond liggen. Hij droeg een jas en hield een schooltas in zijn handen geklemd.

‘Eddie! Wat doe je hier nog? En wie was dat op het dak? Nee, vertel me dat later maar. We moeten hier weg en wel nú! Het gebouw kan ieder moment instorten.’

Bij wijze van antwoord hield Eddie een versleten schrift omhoog. Ondanks de duisternis zag David de woorden *Kan niet weg* in grote letters op het papier staan, omringd door een wirwar aan krabbels en doorgestreepte woorden. Toen kreeg Eddie een enorme, verstikkende hoestbui.

‘Ik sla het raam in. Je hebt lucht nodig,’ zei David, maar Eddie zwaaide weer met het schrift. De paniek was zichtbaar op zijn gezicht.

Raam mag niet stuk. Vuur heeft zuurstof nodig!

‘Eddie, dit is niet het moment om te schrijven!’ David schudde vol ongeloof met zijn hoofd, al wist hij dat Eddie gelijk had wat betreft de zuurstof. Eddie wist dat soort dingen altijd. ‘Sta op! Er is een veilige route naar het dak, maar niet lang meer.’

‘Ja, maar David, je bent...’

Toen hij overeind probeerde te krabbelen, kreeg Eddie weer een

droge hoestaanval. Hij leek het echt moeilijk te hebben. David snapte het niet. Waarom was Eddie er zo slecht aan toe, terwijl hij zelf nergens last van had? Heel even kreeg hij het gevoel dat er iets was wat hij had moeten merken, een gevoel dat hij vaak had bij Eddie. Het verdween weer voordat hij het kon plaatsen. Bovendien had Eddie de rook veel langer ingeademd. Geen wonder dat hij amper kon praten. David rende naar de deur en Eddie strompelde achter hem aan.

‘David...’ zei Eddie. Hij probeerde te wijzen naar iets wat hij had geschreven, maar David onderbrak hem.

‘Later. Zodra we deze deur open doen, zal het vuur de kamer in komen, oké? Blijf laag en volg mij, maar wees snel!’

David greep de deurknop.

Hij zat vast.

Zijn vingers gleden eromheen zonder grip te krijgen. Maar hij was hier toch ook door naar binnen gekomen? Hij liet los en vloekte, maar voordat hij het weer kon proberen, had Eddie een zwakke hand uitgestoken en opende hij de deur.

‘Dat komt omdat je niet...’ begon Eddie, maar hij hield op met praten toen er een muur van hitte de kamer binnen raasde. Hij schreeuwde het uit van de pijn.

‘Die kant op!’ schreeuwde David over het geraas heen. Hij wees naar het gat onder het gevallen stuk gips. ‘Lopen!’

Eddie schreeuwde weer en sprong vooruit. Hij strompelde de trap op en maaide wanhopig met zijn armen en benen. David volgde hem op de voet.

Het huis kraakte plotseling en een groot stuk van het plafond kwam met een klap achter hen op de trap terecht. Eddie sleepte zichzelf naar de overloop boven, snikkend van pijn. Zijn haar en jas smeulden en zijn bril was gebarsten en besmeurd met bloed en roet. In één hand had hij het schrift nog steeds stevig vastgeklemd. ‘Ik dacht dat ik jou kon vertrouwen. Maar Kat heeft me gewaarschuwd... zij wist het. Ze zei dat jij me uiteindelijk net als jij wilde maken. Waarom heb ik niet geluisterd? Jij bent een...

een monster...' Een hoestbui zorgde ervoor dat hij niet verder kon praten.

'Eddie, hou je kop! Kijk om je heen. Het raam... we moeten hier nú weg!'

Maar bij wijze van antwoord greep Eddie een kleine smeulende houten balk die van het plafond was gevallen.

'Blijf bij mij uit de buurt!'

David's mond viel open van verbazing, terwijl Eddie met het brute wapen om zich heen sloeg. Hij viel duizelig achterover en hoorde het raam uiteenspatten.

Met een gigantische stoot hitte golfde het vuur de ruimte in.

Eddie wierp zichzelf op het raam. Hij greep het kozijn en klom er moeizaam doorheen, de glasscherven negerend. Terwijl David overeind krabbelde, draaide Eddie zich om in het raam en keek hij hem recht in zijn ogen.

'Ik haat je! Ik wil je nooit meer zien!'

Toen was hij weg.

David was volledig in shock. Waar had Eddie het in hemelsnaam over?

Er volgde een vreselijk geluid van de trap achter hem. Het kabaal van tonnen verschuivend metselwerk.

David sprong op. Hij merkte amper dat de vloerplanken onder zijn voeten snel krompen. Het vuur uit de kamer beneden lekte er doorheen en verlichtte de lucht. Terwijl het kraken van de muren heviger werd, leek de tijd langzamer te gaan.

Hij moest hier weg. Hij probeerde te rennen, maar zijn voeten leken van lood.

Het huis schudde en toen begaf de vloer het helemaal. David had nog net de tijd om het uit te schreeuwen, voordat hij het kolkende hart van het vuur werd ingezogen.